

เทศน์เช้า วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ เพราะเราเชื่อในพุทธศาสนา เราเป็นชาวพุทธ การเสียสละเพื่อความ
ความสุขของคนอื่นมันจะเป็นคุณงามความดีของเรา แต่เราพยายามจะหาความสุขของเรา
แล้วเราก็มหาไม่เป็น หาไม่เจอ แต่เราเสียสละ เห็นไหม คนอื่นเขาทุกข์เขายาก เขาได้รับความ
ช่วยเหลือจากเรา มันเป็นการสร้างบารมี

ฉะนั้นการเสียสละนี่มันเป็นบุญกุศล ถ้าเป็นบุญกุศลนะ บุญกุศลที่ไหนละ เราได้
เห็นชัดๆ เห็นไหม การดำรงชีพ ปัจจัยเครื่องอาศัย ผู้ที่ทุกข์ยาก เวลาทุกข์ยาก คนเรา
แม้แต่กษัตริย์ เวลาตกทุกข์ได้ยากก็มีนะ ในสมัยพุทธกาลเวลากษัตริย์ตกทุกข์ได้ยาก แล้ว
ได้รับเงินช่วยเหลือจากใคร เมื่อเขาขึ้นกลับไปเป็นกษัตริย์อย่างเก่า เขาจะนึกถึง
บุญถึงคุณของคนนั้น

นี่พูดถึงในสมัยพุทธกาล สมัยโบราณ กษัตริย์ เห็นไหม แม้แต่ชวานานะ ถ้าเขามี
คุณงามความดีของเขา เขาอาจจะเป็นกษัตริย์ก็ได้ ฉะนั้นมันอยู่ที่การกระทำ คุณงามความ
ดีอยู่ที่การกระทำ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าไม่ให้เชื่อสิ่งใดทั้งสิ้น ให้เชื่อ
หัวใจของเราใจ ให้เชื่อในการประพฤติปฏิบัติ แต่นี่เราเชื่อหัวใจของเราไม่ได้ เพราะ
อะไร เพราะเรามีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก

กิเลสตัดหาความทะยานอยากบอกว่า “ธรรมะเป็นสิ่งที่ดี ความหลุดพ้น การสิ้น
จากทุกข์เป็นสิ่งที่ปรารถนาของชาวพุทธ” เราก็จินตนาการ เราก็สร้างภาพกัน เพราะเรามี
กิเลสคลุมในหัวใจของเรา เราทำอย่างไรมันก็ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะ
อะไร เพราะเรามีวิชาอยู่แล้วใช่ไหม เวลาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า เราก็ใช้กิเลสของเราไปตีความ ไปศึกษาของเราเอง เอาแต่ความพอใจของตัวเอง
สิ่งใดไม่พอใจเราบอกสิ่งนี้ไม่ใช่พุทธศาสนา สิ่งนี้คือเขาแต่งเติมมา ถ้าสิ่งใดเป็นความพอใจ
ของตัวเองบอกว่า อันนี้ใช่เลย! ใช่เลย! เพราะพระพุทธเจ้าบอกว่าปล่อยวาง มันก็เลยปล่อย
วางกันหมด ชาวพุทธเลยกลายเป็นคนจี้เกียจใจ

เขาถึงเข้าใจผิดว่า การปล่อยวาง การมกน้อยสัน โดษนี้เป็นเรื่องของการมกง่าย เป็นความเกียจคร้าน

แต่ความจริงมันไม่ใช่ ความจริงนี้มรรค ๘ เห็นใหม่ ความเพียรชอบ ความวิริยะ อุตสาหะ คนนี้จะล่วงพ้นทุกข์ด้วยความเพียร ไม่มีหอรอกคนที่ง้อเปลี่ยเสียขา คนที่ง้อมือ งอเท้าแล้วจะเป็นพระอรหันต์ มันไม่มีหอรอก ถ้าเป็นคนพิการ ถ้าเขาปฏิบัติมันได้ เขาเป็น คนง้อเปลี่ยเสียขา แต่จิตใจของเขาประพฤติปฏิบัติ จิตใจของเขาเอาจริงเอาจังของเขา เขาทำความจริงของเขา เขาก็เป็นพระอรหันต์ได้

การเป็นพระอรหันต์มันไม่ได้เป็นที่ร่างกาย มันไม่ได้เป็นที่ความรู้สึกนึกคิด มัน เป็นที่จิต แล้วจิตตัวนี้ จิตมันไม่ใช่ความคิด ความคิดมันเกิดจากจิต ความคิดเป็นเงาของ จิต ถ้าเราไม่มีเงาเราจะรู้ว่าคนๆ นั้นเป็นอย่างไร เห็นใหม่ คุณเขาเรียกว่าฉาชา ฉาชาการ แสดงออก จะดูว่าคนนั้นเป็นคนดี กิริยามารยาทต่อถึงสกุลของตัวเอง

นี่งักิริยามารยาท กิริยามารยาทเขาต้องอ่อนช้อยเรียบร้อยนะ แล้วถ้ากิริยาจะ เรียบร้อยก็พระประธานไง พระประธานเรียบร้อยที่สุดเลย แต่เวลาพระที่แสดงธรรมนี้ มันออกมาจากหัวใจ หัวใจมันมีแรงขับ มันมีพลังงานของมัน ถ้าแรงขับอันนั้น เห็นใหม่ จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง

ถ้าใจดวงหนึ่งมันกระเทือนใจดวงนั้นก่อน เวลาใจดวงนั้นมันสะเทือนขึ้นมา นี่ มันขับออกมาจากใจดวงนั้น มันเป็นแรงขับออกไป คุณ เวลาหลวงตาท่านบอกว่าอยู่กับ หลวงปู่มันนะ เวลาหลวงปู่มันท่านเทศน์ เห็นใหม่ เวลาฝนจะตกฟ้ามันต้องร้อง ฟ้ามัน ร้องฟ้าผ่า แต่มันมีน้ำหรือเปล่านั้น ฝนนี้ตกจริงหรือเปล่านั้น ถ้าฝนตกจริง มันร่มเย็นนะ ถ้า ฟังธรรมขึ้นมา ธรรมะจะทำให้เราร่มเย็น

แล้วเขาบอกว่า “พระอย่าทะเลาะกัน..”

ไม่ได้ทะเลาะกัน! มันเพียงแต่กรองหาความจริง ถ้าสิ่งที่เป็นความจริง มันก็เป็น ความจริงเหมือนกัน ความจริงมันจะแตกต่างกับความจริงไปที่ไหนล่ะ แต่ถ้ามันเป็น ความปลอม มันต้องมีปลอมอันหนึ่ง ถ้าลองได้มีเถียงกันนะต้องมีผิดคนหนึ่ง คนหนึ่ง ต้องผิดเด็ดขาด เพราะอะไร เพราะมีการโต้เถียงกันแล้ว

ธรรมสาส์นจา เอตัมมังคะละมุตตะมัง ในสังคมกรรมฐานของเรา ในครูบาอาจารย์ของเรา คุณิ พระเวลาเข้าป่าเข้าเขามา เวลาออกมาหาหลวงปู่่มั่น เห็นไหม มาถามปัญหาหลวงปู่่มั่น ถ้าสิ่งใดเป็นประโยชน์ ท่านจะตอบก่อน แล้วท่านบอกว่าให้รวมพระพรหมพระขึ้นมาแล้ว เอาเหตุอันเพื่อชโลมแจกจ่ายไปกับลูกศิษย์ลูกหาของท่าน เวลาพระที่อยู่วัดอยู่ว่า ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ใครปฏิบัติไปแล้วมันก็จะมีความขัดข้องในหัวใจ

เหตุขัดข้องของเรา ถ้าเรายังไม่มีความ คุณิเราไม่เป็นผู้ใครจะคิดอย่างไร เราจะคิดแต่ชักชวนป้องกันใจเท่านั้นแหละ แต่คนไม่ได้เป็นผู้ใครจะไปรักษา คนไม่เป็นผู้ เห็นไหม พระที่ปฏิบัติอยู่ยังไม่มีความสำคัญ มันก็ยังไม่เป็นผู้ ไม่มีจุดบกพร่องในหัวใจ เราจะไปสอนเขาอะไร เราจะไปบอกเขาอะไร เพราะเขาไม่มีอะไรบกพร่อง เขายังไม่ได้ทำอะไรเลย เขายังไม่มีจุดที่เราจะแก้ไขเขา แต่เวลาพระที่ออกมาจากป่า เห็นไหม เขาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว เขามีความผิดพลาดของเขา

สิ่งใดที่เป็นประโยชน์ส่วนตน ก็ว่าสิ่งนี้มันเป็นข้อเท็จจริงในหัวใจดวงนี้ จะบอกตรงนี้ไปก่อน แล้วสิ่งใดที่มันเป็นประโยชน์กับหมู่คณะนะ รวมพระ! พอรวมพระเสร็จท่านเทศน์เลย ท่านเทศน์นี้ คนที่ไม่เป็นผู้ คนที่ไปอยู่ในวัดในวา ไม่มีปัญหาในหัวใจแต่ก็ได้ฟังอันนั้นไปด้วย ได้ฟังธรรม ธรรมนั้นชโลมหัวใจของเรา ชโลมหัวใจของผู้ที่ไม่มีปัญหาในหัวใจเลย แต่มันก็ได้คิดตาม อ้อ! อ้อ! มันเป็นอย่างนั้นหรือ มันเป็นอย่างนั้นหรือ แล้วก็บอกว่าเราจะไม่ผิดพลาดนะ เราได้ยินได้ฟังมาแล้วนะเราจะปฏิบัติให้ดี เราจะไม่ผิดพลาดนะ มันก็ผิดอีกแหละ!

คนเวลาเข้าไปเจอเข้าไปประสบ เห็นไหม เราไม่อยากจะผิดพลาดเลย แต่ก็ผิดเพราะอะไร เพราะความที่ครูบาอาจารย์ท่านเทศน์นั้น เป็นประสบการณ์จากใจของท่าน แต่ของเรามันไม่มี พอไม่มี เราปฏิบัติไปแล้วจะไม่ให้ผิดๆ ไม่ให้ผิดมันก็เข้าข้างตัวเองไป ไม่ให้ผิดนะ อันนี้ถูกแน่นอนเลย ถูกที่ไหนล่ะ ถูกที่หมอนที่เสื่อไป ถูกที่มันจะนอนนี้ไป ถูกเด็ดขาดเพราะมันเข้าข้างตัวเอง ฟังขนาดไหนก็ผิด!

เพราะอะไร เพราะถ้ามันไม่มีการแก้ไข มันไม่มีความเป็นจริงนี่ ผิดทั้งนั้นแหละ ผิดเพราะอะไร ผิดเพราะมันเข้าข้างตัวเองนี้ไป ก็เลสมันเป็นเรื่องของการเข้าข้างตัวเองนะ

เข้าข้างเราทั้งนั้นแหละ แล้วสิ่งที่เราไม่เคยพบไม่เคยเห็น เราจะจินตนาการไปมหาศาล คุณติ เวลาหลวงตาท่านพูด เวลาท่านปฏิบัติใหม่ๆ นะ

“อืม.. ปฏิบัติมานานก็ทุกข์ก็ยากนี่แหละ ปฏิบัติไปแล้วมันก็จะทุกข์ขึ้นไปเรื่อยๆ” ท่านพูดบ่อย แล้วพอปฏิบัติไปแล้วมันจริงไหมล่ะ มันทุกข์ไปเรื่อยๆ ก็เลยยิ่งละเอียด เลห์ก็กลมันยิ่งละเอียด ปฏิบัติเข้าไปนะมันยิ่งพลิกแพลงไปเรื่อย นี่เรารู้แต่เรื่องหยาบๆ คุณติ เวลาเราโดนเด็กๆ หลอกเรา พอเราทันเด็ก เออ.. เด็กมันหลอกทันมันแล้ว ไปเจอพ่อมัน หลอก อู้อู.. ยุ่งเข้าไปใหญ่เลย พอไปเจอปู่ ย่า มันหลอกนะ ยิ่งปวดหัวเลย เพราะปู่ ย่า มัน มีประสบการณ์มากกว่า

อวิชาเป็นอย่างนั้น ก็เลยในหัวใจเราเป็นอย่างนั้น จากหยาบๆ เราว่าเราได้ยินได้ ฟังแล้ว เรารู้แล้ว เราจะไม่ผิดพลาดเลย.. ผิด! อย่างไรก็ผิด! มันต้องผิดมาก่อนมันถึงจะ ถูกได้ พอผิดแล้วเราแก้ไขของเรา เราตรวจสอบของเรา ผิดก็คือผิด

ฉะนั้นคำว่าผิดนี้ เราบอกว่าผิดแล้วเราจะเสียหาย ไม่ใช่ซะ.. คนใคร่รู้ถูกรู้ผิด คน นั้นเป็นคนดีนะ ธรรมเนียมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า

“ถ้าผู้ใคร่รู้ว่าผิดแล้วแก้ไข สิ่งนั้นคือคุณงามความดี”

นี่ถ้ารู้ว่าผิด ถ้าเราไม่รู้ว่าผิดมันจะเป็นถูกได้อย่างไร ถ้าเราไม่รู้ว่าผิด รู้ว่าถูก เรา จะคัดเล็อกได้อย่างไร?

ฉะนั้นเขาบอกว่า “พระอย่าทะเลาะกัน”

ถ้าเป็นธรรมไม่ทะเลาะกันหรือ เป็นธรรมมันเป็นอันเดียวกัน สิ่งที่มีมันจะ ทะเลาะกัน ถ้าพูดถึงเวลาในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ การประหาร ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือไม่พูดถึง ไม่เหยียดแล ไม่หันไปมองเลย นั่นคือ การประหาร เพราะคนๆ นั้นจะไม่ได้ประโยชน์จากสิ่งใดเลย แต่การธรรมสาธกัจฉามัน ไม่ใช่การทำร้ายกัน มันเพียงแต่เป็นการทำให้สิ่งนั้นมันถูกต้องขึ้นมา

ฉะนั้นการถูกต้องขึ้นมา คุณติเวลาหลวงตาขึ้นไปหาหลวงปู่มันใจใหม่ ท่าน บอกว่าท่านก็เคารพหลวงปู่มันมาก แต่ก็เถียงหัวชนฝาเลย เถียงด้วยความเห็นของตัวเอง

ที่สุดเลย ท่านบอกว่า “เราก็มีของเรา” คำว่า “มีของเรา” คือเราก็มมีปัญหาของเราใช่ไหม เรารู้เห็นของเราใช่ไหม เราทวนไปเรารู้เห็นว่าถึงใดถูก เรารู้เห็นของเรา คนรู้เห็นเห็นไหม

ฉะนั้นเวลาครูบาอาจารย์ท่านเห็น สิ่งที่เห็นนั้นเห็นจริงไหม? จริง.. แต่ความเห็นนั้นจริงไหม? ไม่จริง.. มันเห็นของเรา เราเห็นของเรานี้มันจริงไหมละ มันเห็นจริงๆ นี้แหละ แต่มันไม่จริงเพราะเราเห็นด้วยอวิชชา เห็นด้วยกิเลสของเรา แต่เราเห็นของเราเราก็ต้องถนอม อู้ฮู.. ปฏิบัติเกือบเป็นเกือบตายกว่าจะได้สิ่งนี้มานะ แล้วมาบอกของเราไม่ใช่ๆ ใครมันจะยอมรับ แต่ถ้าไม่ใช่ๆ มันไม่ใช่เพราะอะไรละ

มันใช่! มันใช่ส่วนหนึ่ง มันใช่จากเริ่มต้น แต่พอไปส่วนที่ละเอียดขึ้นไปมันเริ่มไม่ใช่แล้ว พอเริ่มไม่ใช่นี้ เริ่มต้นถ้าเราไม่มีหลักมีเกณฑ์เลย เราไม่มีทุนไม่มีรอนสิ่งใดเลย เราจะไปทำธุรกิจสิ่งใด เราจะไปซื้อหาสิ่งของใดก็แล้วแต่เราไม่มีเงินทุนเลย เราจะไปแลกเปลี่ยนสินค้ามาได้อย่างไร สิ่งที่เราจะแลกเปลี่ยนสินค้ามา พอเราแลกมาแล้วเงินเราไปไหน เงินเราก็ตายไป แต่เราแลกสินค้านั้นมา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาปฏิบัติไป เริ่มต้นเรามีสติไหม สติพอบอกถูก.. ถูก.. แล้วก็กอดไว้นั่นละ พอเป็นสมาธิก็กอดสมาธิไว้แน่นเลย แล้วปัญญาจะเกิดได้อย่างไร เห็นไหม มีสติ มีสมาธิ แล้วปัญญามันจะเกิดอย่างไร ก็สมาธินี้แหละเป็นพื้นฐาน พอสมาธิเป็นพื้นฐานแล้ว พอเกิดปัญญาขึ้นมาก็ไม่ได้แล้ว โอ้โฮ.. มันฟุ้งซ่าน สมาธิมันไม่มี อ้าว.. มันไม่มีมันก็เสริมปัญญา

นี่ใจความที่มันจะละเอียดไป สิ่งที่เราเห็นจริงนี่จริงไหม แต่ความจริงของเรา มันจะพัฒนาไปเรื่อยๆ นะ ไม่ใช่ที่เราเหมือนคนพลาสติก เกิดมาก็เท่านี้ไม่โตอีกเลย เราเกิดมาเป็นเด็ก เราก็ตโตเป็นผู้ใหญ่ พอเป็นผู้ใหญ่มันซำคร่ำคร่า แล้วมันก็จะตายไปแล้วตายเปล่า.. แต่เราจะไม่ตายเปล่าเพราะเราได้ฟังธรรมแล้วมันจะเตือนสติเรา

ในโลกนี้ว่าอะไรเป็นสมบัติของเรา อะไรเป็นสิ่งที่มีความค่าที่สุด.. ไม่มีเลยนะ ของนี้ของอาศัยทั้งนั้นนะ แม้แต่ร่างกายของเรา แต่หัวใจ หลวงตาบอกว่า “หัวใจไม่เคยตาย” สิ่งที่มีค่าที่สุดคือความรู้สึก จิตดวงนี้มีค่าที่สุดเลย เพราะจิตดวงนี้มันจะต้องผ่านวิญญูะ มันจะเวียนตายเวียนเกิด มันจะไปข้างหน้า

ที่มานี้มาจากไหน ทุกคนบอกว่าเกิดจากท้องพ่อท้องแม่ เวลาปฏิสนธิจิตมันเกิดในไข่เราไม่รู้จัก แต่เราไปเกิดในท้องพ่อท้องแม่นะ แต่จิตดวงนี้มันมีบุญมีกรรมมา มันถึงมาเกิดในท้องพ่อท้องแม่ ถ้ามันไม่มีบุญมีกรรมมา มันก็ไปเกิดในท้องวัวท้องควาย มันไปเกิดในโอปปาดิกะ มันไปเกิดในนรกอเวจี นั่นล่ะมันเกิดแน่นอน จิตนี้เกิดแน่นอน สสารมันมีอยู่นี่ปิดมันไม่ได้หรอก มันไปของมันตามเวรตามกรรมของมันเด็ดขาด เพียงแต่ว่ามันไปโดยที่ไม่มีสติปัญญา อย่างเรามีสติปัญญาไข้ไหม เราถึงมาทำบุญกุศลกันเพราะเราเห็นเหตุผลอย่างนี้ไง

เราจะผิดพลาดอะไรมาก็แล้วแต่ คนเรามันมีผิดพลาดมา มันมีความพลั้งเผลอมา อันนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าบัดนี้เราได้ฟังธรรมแล้ว เราได้มีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชโลมหัวใจของเราแล้ว เรามีสติปัญญาของเราแล้ว เราจะต้องตั้งใจทำของเรา เพราะอะไร เพราะทำเพื่อใจเราเอง เห็นไหม ที่มีคุณค่าเพราะใจเราเอง ถ้าเราไม่ทำตรงนี้ เวิร์กรรมมันขับเคลื่อนไป เวลามันเวียนตายเวียนเกิด มันก็ไอ้เวิร์กรรมเราที่ทำไปๆ

ฉะนั้นที่เราเกิดเป็นมนุษย์นั่งกันอยู่นี้ ก็เวิร์กรรมมันสร้างเรามา ถ้าเวิร์กรรมมันสร้างมา ใครที่มีสติปัญญา มา ใครมีเขาว์ปัญญา มา ก็เราได้มีศีล สมาธิ ปัญญา มา ใครได้ทำศีล ๕ นะ นี้นมนุษย์สมบัติมีศีล ๕ สมบูรณ์ มา เกิดมาเป็นมนุษย์สมบัติชื่อป้อๆ นั่นก็เพราะเราทำมา คนฉลาดเราก็ทำมา คนโง่เขลาเราก็ทำของเรา มา พ่อแม่ก็อยากให้เราฉลาดแสนฉลาดเลย แล้วมันก็ทำของมันมา ฉะนั้นปัจจุบันนี้เราจะทำของเราไป เราจะทำของเราไปนะ

นี่พูดถึงวันพระ เขาบอกว่า “พระทะเลาะกัน”

ไม่ได้ทะเลาะกัน ธรรมสากัจฉา เอตัมมังคะละมุตตะมัง เราหาความเป็นมงคลของชีวิต เราหาความเป็นจริงใส่หัวใจของเรา สิ่งใดที่ขาดตกบกพร่อง สิ่งใดที่มันไม่เป็นความจริง เราก็ต้องแก้ไขกัน ปรึกษากัน คุยกัน เพื่อให้มันลงสู่ความจริง

นี่เราเป็นสุภาพบุรุษนะ เราเป็นพระที่มีศีลมีธรรมนะ เราจะพูดกันด้วยความตะแบงหรือ เอาสี่ข้างเข้าดู ดูไปอยู่อย่างนั้นหรือ ทำไม่ไม่พูดออกมา ทำไม่ไม่พูดความจริงมา ความจริงกับความจริงมันลงสู่ธรรม หลวงตาบอกว่า

“เหตุและผลรวมลงสู่ธรรม”

ถ้าเป็นความจริง ใครจะคัดค้านความจริงนั้นได้ ให้ทวดา อินทร์ พรหมไหนมันก็
คัดค้านไม่ได้ ความจริงมันคือความจริง! ถ้าเป็นความจริง ก็เอาความจริงมาเปิดเผยมันก็
จบ เอวัง